

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-709-2(3)/17/GS

Warszawa, 2 lutego 2017 r.

DECYZJA DIH-1/9/2017

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1059, z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604, z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Moniki Klimek prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Monika Klimek Dominium Nieruchomości we Wrocławiu od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z 21 listopada 2016 r. (Nr akt.: KBP-ŻG.8361.145.2016) na podstawie, której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 291,65 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych 65/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu 61 partii artykułów rolno – spożywczych o niewłaściwej jakości handlowej o wartości 1291,65 zł., tj.:

- 2 partii środków spożywczych o wartości 67,14 zł, sprzedawanych bez opakowań, z uwagi na brak podania na wywieszkach dotyczących tych środków lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu nazwy albo imienia i nazwiska producenta oraz wykazu składników,
- 59 partii środków spożywczych o wartości 1224,51 zł, sprzedawanych bez opakowań, z uwagi na brak podania na wywieszkach dotyczących tych środków lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu wykazu składników,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 8 - 20 września 2016 r. przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, zwanego dalej „*Dolnośląskim WIIH*”, w punkcie sprzedaży Freshmarket nr Z8143 zlokalizowanym we Wrocławiu przy ul. Powstańców Śląskich 1 lok. 106, należącym do przedsiębiorcy Moniki Klimek prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Monika Klimek Dominium

Nieruchomości we Wrocławiu, zwanej dalej również „stroną”, stwierdzono 61 partii środków spożywczych bez opakowań o łącznej wartości 1291,65 zł oznakowanych niezgodnie z obowiązującymi przepisami.

Ustalono, iż w oznakowaniu dwóch partii środków spożywczych, tj. podudzia z kurcząt i sera żółtego Gouda, sprzedawanych bez opakowań, nie podano na wywieszkach dotyczących tych środków lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu nazwy albo imienia i nazwiska producenta oraz wykazu składników, co naruszało § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i rozwoju Wsi z 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz.U. z 2015 r., poz. 29, z późn. zm.) – zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania” – w związku z art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011, s. 18, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1169/2011”. Z kolei w oznakowaniu 59 partii środków spożywczych; tj.: polędwicy drobiowej, metki, kaszanki na patelnię, serdelków drobiowych, kiełbasy myśliwskiej suchej, parówek Berlinek, kiełbasy jałowcowej, kiełbasy parówkowej, kiełbasy śląskiej, kiełbasy z galaretką, kiełbasy Dobropolskiej, maxi tyrolskiej, polędwiczki z warzywami, salcesonu domowego, szynki Bauera, szynki z piersi kurczaka, kiełbasy z cielęcina, kiełbasy toruńskiej, kiełbasy podwawelskiej, szynki cygańskiej, szynki jak ze wsi, kiełbasy szynkowej, szynki okopconej jak ze wsi, szynki z kotła, kiełbasy cygańskiej, polędwicy łososiowej, baleronu gotowanego, szynki wójta, polędwicy sopockiej, szynki z pieca, schabu jak ze wsi, kiełbasy z kija, 2 partii boczku wędzonego gotowanego, kiełbasy z beczki, ogonówki, salami berlińskiego, kiełbasy żywieckiej, kiełbasy krakowskiej suchej, kiełbasy morlińskiej, kiełbasy z wędzarni, kiełbasy wiejskiej, kabanosów wieprzowych, kabanosów wieprzowo-drobiowych, sera Mazdamer, sera Edam, ciasta z bezą i orzechami, sernika z wiśnią, ciastek z kremem Jeziorski, gulaszu angielskiego, kiełbasy ze wsi, szynki konserwowej, polędwicy z kurczaka, kurczaka gotowanego, salami meksykańskiego, salami meksykańsko-prowansalskiego, sera salami, sera żółtego sejdamera, sera żółtego ementalskiego, sprzedawanych bez opakowań, nie podano na wywieszkach dotyczących tych środków lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu wykazu składników tych środków spożywczych, co naruszało § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z art. 18 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 20 września 2016 r. (nr akt sprawy: KBP-ŻG.8361.145.2016) i jego załącznikach.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z 3 listopada 2016 r. Dolnośląski WIIH poinformował przedsiębiorcę Monikę Klimek prowadzącą działalność

gospodarczą pod nazwą Monika Klimek Dominium Nieruchomości we Wrocławiu o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1604 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu 61 partii artykułów rolno-spożywczych bez opakowań o niewłaściwej jakości handlowej. Jednocześnie Dolnośląski WIIH poinformował stronę o prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądnienia akt sprawy, a także wezwał do przekazania informacji o wielkości osiągniętego przychodu i obrotu za ostatni zamknięty rok rozliczeniowy.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z 21 listopada 2016 r. (Nr akt.: KBP-ŻG.8361.145.2016), Dolnośląski WIIH na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wymierzył ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 1 291,65 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt jeden złotych 65/100), z tytułu wprowadzenia do obrotu 61 partii artykułów rolno – spożywczych o niewłaściwej jakości handlowej, tj.:

- 2 partii środków spożywczych, sprzedawanych bez opakowań, z uwagi na brak podania na wywieszkach dotyczących tych środków lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu nazwy albo imienia i nazwiska producenta oraz wykazu składników,
- 59 partii środków spożywczych, sprzedawanych bez opakowań, z uwagi na brak podania na wywieszkach dotyczących tych środków lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentowi finalnemu wykazu składników.

Pismem z 20 grudnia 2016 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o obniżenie kary do kwoty 500 zł, argumentując to tym, że jej dochód fizyczny wyniósł 75 736,20 zł, a organ pierwszej instancji uzasadniając decyzję powołał przychód w wysokości 4 728 392,34 zł oraz brakiem kary w dotychczasowej działalności w branży spożywczej. Strona wskazała, że oprócz kary pieniężnej organ pierwszej instancji dodatkowo ukarał mandatem kierowniczkę jej sklepu za stwierdzone decyzją wykroczenie. Strona uważa, że kara w wysokości 500 zł wyczerpuje znamiona kary dydaktycznej i odstraszałającej. Odwołanie zostało złożone z zachowaniem terminu.

Pismem z 10 stycznia 2017 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia 1169/2011 podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność

informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz wymogami odpowiednich przepisów krajowych.

Jak stanowi art. 8 ust. 5 ww. rozporządzenia, bez uszczerbku dla ust. 2-4 podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione. Art. 8 rozporządzenia 1169/2011 stanowi wyjaśnienie zakresów odpowiedzialności podmiotów za informacje przekazywane konsumentom na temat żywności, o której to odpowiedzialności mowa w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002 r. s. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”. Zgodnie z art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji, w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące artykułów rolno-spożywczych, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Rozporządzenie 1169/2011 w art. 6 stanowi, że każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem.

Rozporządzenie 178/2002, w art. 8 ust. 1 wskazuje, że prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Ma na celu zapobieganie oszukańczym lub podstępny praktykom, fałszowaniu żywności oraz wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd.

Według art. 44 ust. 1 lit. a rozporządzenia 1169/2011 w przypadku oferowania środków spożywczych do sprzedaży konsumentom finalnym lub zakładom żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniu sprzedaży na życzenie konsumenta lub ich pakowania do bezpośredniej sprzedaży przekazanie danych szczegółowych określonych w art. 9 ust. 1 lit. c) jest obowiązkowe. Natomiast art. 44 ust. 2 brzmi „Państwa członkowskie mogą przyjmować przepisy krajowe dotyczące sposobu udostępniania danych szczegółowych, o których mowa w ust. 1, oraz – w stosownych przypadkach – form ich wyrażania i prezentacji.”

Rozporządzenie w sprawie znakowania w § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 stanowi, że w przypadku środków spożywczych oferowanych do sprzedaży konsumentowi finalnemu lub zakładom

żywienia zbiorowego bez opakowania lub w przypadku pakowania środków spożywczych w pomieszczeniach sprzedaży na życzenie konsumenta finalnego lub ich pakowania do bezzwłocznej sprzedaży podaje się m.in.:

- 1) nazwę albo imię i nazwisko producenta (§ 19 ust. 1 pkt 2),
- 2) wykaz składników – zgodnie z art. 18–20 rozporządzenia 1169/2011, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w art. 21 (składniki alergenne) tego rozporządzenia (§ 19 ust. 1 pkt 3).

Zgodnie z § 19 ust. 2 ww. rozporządzenia, informacje, o których mowa w ust. 1, podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób, w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, jakość handlowa to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nie objęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ustawa o jakości handlowej w art. 40a ust. 1 pkt 3 wskazuje, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględni stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży Freshmarket nr Z8143 we Wrocławiu należącym do strony, stwierdzono w obrocie 61 partii artykułów spożywczych oferowanych bez opakowań o łącznej wartości 1291,65 zł oznakowanych niezgodnie z obowiązującymi przepisami. Organ pierwszej instancji stwierdził, że w przypadku oferowanych do sprzedaży 2 partii środków spożywczych strona nie zapewniła konsumentom informacji w sposób wynikający z § 19 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z art. 18 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011 oraz w przypadku 59 partii środków spożywczych w sposób wynikający z § 19 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania w związku z art. 18 ust. 1 rozporządzenia 1169/2011. Biorąc powyższe pod uwagę, zdaniem Prezesa UOKiK, Dolnośląski WIIH właściwie uznał, że strona wprowadziła do obrotu 61 partii artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej, co skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej z tego tytułu.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie kwestionowała ustaleń kontroli, wskazała jednak, że kara jest zbyt wysoka w kontekście jej dochodu fizycznego, dotychczasowej działalności oraz faktu, iż oprócz nałożonej na nią kary pieniężnej organ pierwszej instancji dodatkowo ukarał mandatem kierowniczkę jej sklepu za stwierdzone jej zdaniem to samo wykroczenie.

W kwestii ukarania mandatem karnym pracownika strony Prezes UOKiK wyjaśnia, że przedmiotowy mandat nałożono w związku z popełnieniem wykroczenia określonego w art. 136 ust. 2 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r., poz. 1094, z późn. zm.), tj. za sprzedaż towarów z usuniętym trwałym oznaczeniem (...) terminu przydatności do spożycia (...), co miało miejsce w związku ze stwierdzeniem w dniu kontroli tego faktu w stosunku do 10 partii wyrobów oferowanych do sprzedaży. Zatem zarzut strony o podwójnym karaniu jest bezpodstawny.

Odnosząc się do zarzutu wymierzenia stronie zbyt wysokiej kary przy ustalaniu której organ pierwszej instancji uwzględnił wielkość obrotu a nie dochodu fizycznego jak chciałaby tego strona, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wyjaśnia, że wysokość kara za wprowadzenie artykułów rolno-spożywczych do obrotu o niewłaściwej jakości handlowej ustalana jest według kryteriów tego przepisu (wysokość kary minimum 500 zł i nie więcej niż pięciokrotność korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby być uzyskana przez wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych o niewłaściwej jakości handlowej), a także według oceny przesłanek zawartych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, którymi są stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotu i przychodu, a także wartość kontrolowanych produktów. Dodatkowo uwzględniane są przepisy prawa unijnego, w szczególności z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, w myśl którego podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów oraz ust. 2 wskazujący na to, że kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

W przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że Dolnośląski WIIH, wymierzając karę pieniężną w sposób prawidłowy ocenił poszczególne przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, w tym podnoszone w odwołaniu przesłanki dotyczące dotychczasowej działalności, wielkości obrotu, co wpłynęło na wysokość wymierzonej kary pieniężnej i zastosował proporcjonalną sankcję. W szczególności organ pierwszej instancji ustalając wysokość kary nie mógł oprzeć się na wielkości dochodu fizycznego, jak chciałaby strona, gdyż przyjęcie tego kryterium byłoby niezgodne ze wskazanym wyżej przepisem art. 40a ust. 5 ustawy o jakości

handlowej, który jednoznacznie wskazuje że przy ustalaniu wysokości kary należy uwzględnić wielkość obrotu i przychodu oraz wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. W przedmiotowej sprawie najniższy możliwy wymiar kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wynosi 500 zł, natomiast najwyższy – 6 458,25 zł, wyrażony jako pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych, tj. 61 partii środków spożywczych o wartości 1 291,65 zł. W omawianym przypadku, stronie wymierzono karę w wysokości 1 291,65 zł, czyli równą wartości korzyści majątkowej jaką mogłaby uzyskać strona, że sprzedaży kwestionowanych produktów. Prezes UOKiK wyjaśnia, że korzyścią majątkową jest wartość wprowadzonych do obrotu (sprzedanych) produktów z naruszeniem przepisów, którą wyznacza cena pobierana od kontrahentów (stosowana w obrocie). Ustawodawca miał więc na uwadze wartość rynkową środka spożywczego, a nie kategorię księgową (finansową), jaką jest zysk z marży czy dochód będący kategorią podatkową. Uwzględnienie w procesie wymierzania kary kosztów, które przedsiębiorca poniósł znacząco skomplikowałoby i wydłużyło całą procedurę, zmniejszając w konsekwencji skuteczność nakładanych kar. Poza tym, aby kara była odstraszająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Uwzględnienie kosztów poniesionych przez przedsiębiorcę spowodowałoby tylko utratę przez niego zysku. W takiej sytuacji trudno byłoby przypisać karze walor odstraszający. Słuszność powyższego stanowiska znajduje potwierdzenie w dotychczasowym orzecznictwie sądów administracyjnych (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r., sygn. II GSK 684/11 czy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 769/10).

Wskazać też należy, że przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości, podlega karze określonej w tym przepisie. Ustawodawca zakłada więc istnienie odpowiedzialności w każdej sytuacji naruszenia przepisów prawa żywnościowego. Oznacza to, że samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej produktów, powoduje konieczność nałożenia stosownej kary, co znajduje potwierdzenie na gruncie praktyki sądowo-administracyjnej, np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 894/10. Odpowiedzialność określona w tym przepisie ma charakter obiektywny, natomiast przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 października 2012 r., sygn. II GSK 1339/11). Obowiązek zapewnienia zgodności artykułów rolno-spożywczych z wymogami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej spoczywa zatem na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym. Z obowiązku tego nie zwalnia nieznanie przepisów prawa żywnościowego. Strona, która decydując się na rozpoczęcie działania w zakresie obrotu

artykułami rolno-spożywczymi powinna zapoznać się z przepisami związanymi z wykonywaną przez nią działalnością.

Strona jako podmiot, który wprowadził do obrotu artykuły rolno-spożywcze oferowane do sprzedaży bez opakowań, jest odpowiedzialna za informacje na temat tej żywności.

Nie ulega zatem wątpliwości, że strona w niniejszej sprawie nie zapewniła konsumentom pełnych informacji o oferowanych produktach, co ma szczególnie istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku osób z różnego rodzaju nietolerancjami pokarmowymi, które z tego względu muszą unikać pewnych składników (składniki alergenne). Tym samym strona odpowiada na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej za wprowadzenie do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości handlowej.

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona kara jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży były dostępne wyłącznie środki spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a przy tym spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań przewidzianych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, w świetle których, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Zdaniem organu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, zostały podjęte wszelkie niezbędne kroki do pełnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do jej prawidłowego załatwienia. Dolnośląski WIIH, wydając zaskarżoną decyzję zebrał spójny materiał dowodowy, pozwalający na jednoznaczne przyjęcie, że ustalony stan faktyczny daje podstawy do wymierzenia stronie kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości.

W związku z tym wniosek strony o obniżenie kary nałożonej przez Dolnośląskiego WIIH, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na gruncie ustawy o jakości handlowej. Stąd też postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

W myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej na wysokość kary pieniężnej wpływają: stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. Przepis ten nie nakazuje organowi przy wymierzaniu kary pieniężnej brania pod uwagę finansowej kondycji przedsiębiorstwa. Przesłanki te mogą zostać uwzględnione dopiero wtedy, gdy decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna, w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.). W myśl tego przepisu, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej,

na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2016 r. poz. 718, z późn. zm) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.).

Otrzymują:

1. Monika Klimek
prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą
Monika Klimek Dominium Nieruchomości
ul. Powstańców Śląskich 1 lok. 106
53-332 Wrocław
2. Dolnośląski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej we Wrocławiu
3. a/a